

Det er standarden. Det er tallene, og det kan hr. Anders Samuelsen ikke løbe fra. Derfor synes jeg, det er beklageligt, at hr. Anders Samuelson fortsætter den fordrejning af mine ord, som han har gennemført hele dagen.

Til fru Lissa Mathiasen vil jeg bare sige, at i den aftale omkring flere boliger, som vi i fællesskab har lavet, står der under punkt 2, reform af byfornyelse:

»Byfornyelse skal være mere effektiv, så man får mere byfornyelse for færre offentlige midler.«

Aftalen går altså ud på, at vi, selv om der bliver sparet, får mere byfornyelse. Det er den aftale, fru Lissa Mathiasen var med til at forhandle. Det var den aftale, som vi lavede i fællesskab i forbindelse med finansloven. Så er det sådan, at hvis man kigger på de skøn, som jeg er blevet oplyst om, så er der i øjeblikket givet tilsagn om ca. 14.000 støttede boliger, hvor normalen på nuværende tidspunkt er et tilsagn til omkring 6.000-7.000 støttede boliger.

Fru Lotte Bundsgaard er meget bekymret for kommunernes forhold. Der er det sådan, at hvis man kigger på de kommunale budgetter, så er der præcis som aftalt mellem den nuværende regering og de kommunale parter ved sidste års kommuneaftale vækst i de kommunale budgetter. Der er en vækst i amternes budget, der er en vækst i kommunernes budget, der er vækst i de områder, hvor vi særlig har prioriteret det. Der er nemlig en vækst i sundhed, der er en vækst i folkeskolen. Der er en vækst i ældreomsorgen.

Det er rigtigt, at der er et lille fald på spørgsmålet omkring børnepasning, og det skyldes, at der er færre børn at passe. Hvis man spørger i KL, så siger de, at prisen pr. barn, altså hvad man har af udgifter pr. barn, er holdt konstant. Så der er ikke et faldende serviceniveau pr. bruger. Der er nemlig de samme penge til rådighed, men man har bare været fornuftig i kommunerne og justeret ned, når behovet falder.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Carsten Hansen, tredje gang, og derefter hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Hr. Kristian Jensen bliver ved med at benægte fakta. Man kunne næsten høre et kendt tidligere medlem sige: Hvis det er fakta, så benægter jeg fakta.

Men fakta er jo, at der er over 100 kommuner, der kommer ud med røde tal på bundlinjen på grund af regeringens skattestoppolitik. Hvordan skal de kunne leve op til de krav, der bliver stillet? Hvordan skal de kunne give et svar i forhold til fremtidens service, når vi taler om det?

Det, jeg vil vende tilbage til, er uddannelsesområdet. Jeg havde et hold ledige fra Vestfyn herinde forleden dag. På Vestfyn er det sådan, at der har regeringens rammer, kvoter og lofter og besparelser på hele AMU-området, hvor man jo har sparet 425 mio. kr. i regeringens levetid, gjort, at man nu ikke kan få it overhovedet, fordi det er forsvundet ud. Det er forsvundet. Man må ikke bruge it. Det loft, der er lagt ind, betyder, at der ikke er it for ledige på Vestfyn. Hvad er svaret til dem? Er it ikke en væsentlig kompetence for de ledige og for de kortest uddannede på Vestfyn mere?

Hvad vil man gøre? Vil man sætte gang i investering og uddannelse frem for bare at blive ved med bevidstløst at skære ned?

KL 11.45

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S)

Jeg skal indrømme jeg ind imellem kan blive helt imponeret over den vægt, hr. Kristian Jensen kan lægge bag det mest skinbarlige himmelråbende vås, der nogensinde er sagt. Hr. Kristian Jensen står og citerer fra fremlæggelsen af pinsepakken under den daværende regering, som også påpeget af hr. Anders Samuelsen, at fortsat fald i ledigheden ville føre til overophedning i økonomien. Ja, men det var jo præcis derfor man gennemførte pinsepakken, for at få ledigheden ned uden at der skete den overophedning i økonomien. Derfor er pinsepakken jo også den største succes i nyere tid, fordi det lykkedes at få ledigheden længere ned uden overophedning.

Men det er jo meget, meget afslørende for hele hr. Kristian Jensens og Venstres tilgang til det her, nemlig at den eneste regulator i den økonomiske politik er arbejdsløsheden, forstået på den måde, at hvis aktiviteten er for høj, så skal man have arbejdsløsheden op, og hvis den er for lav, så skal man have den ned.

Det er jo afslørende, og derved er det det største selvmål, der er set i den her debat. Det, det drejede sig om for den tidligere regering, var at få arbejdsløsheden ned. Det lykkedes. Omvendt kan man sige, at hvis succeskriteriet var at få